

Vrbenské listy

Jako klenoty, které
vetkávaly si do vlasů
krásné mladé čarodějky
při obřadných tancích
a novoročních sabatech,
byly ty křehké listy,
které okradl podzim a
vracel je z jara.

Dával jim nový život,
a když dozrál čas
rubínových písní
ptáků, kteří volali,
že jaro opět dosedá
na slunný trůn,
barvil je do barev života.

Na stromech
s těmito listy
viseli proradní zrádci
se smyčkami kolem krků,
pod stromy s těmito listy
líbaly se rusalky
s vodnickými princí,
kterým teklo do bot.

Byly to Vrbenské listy,
podle památné vrby
v jejichž větvích
zpíval dlouhý život
a svažtělou kůži
brázdily obdivuhodné
vrásky, které se nebály
mluvit o zapomenutých životech.

Silná slova králů, slabé výkřiky dobra

Rozfoukat spirálky pírek
do otvorů skřítčích něžností,
promluvit k uším elfských bojovníků,
stáhnout do ústraní jejich tětivy
stříbrných luků s šípy lvů,
které jsou králi bojů na dálku.

Vyjádit díky polibkem
na pečetní prsten umírajícího kněze,
který v mládí sváděl krvavé panny,
jeho životní cesta se uzavírá
za hřebeny vížek a věžiček
města, které se propadá do hloubky
tíživé tmy vlčích zlodějů.

Oči jsou všude,
pozorují pochodně,
osvětlující tmavé erby
králů, na které padla tma věčnosti,
královské rody jsou pohřbeny
pod nánosy staletých kostí
vladařů bídné minulosti,
těch, kteří dávno padli
a jejichž těla nebyla
po smrti kompletní.

Všechno se mění v závislosti na
mírových dohodách, otisknutých
okovanými železnými pěstmi,
v závislosti přátelství a nepřátelství,
v soudržnosti tichých monarchií,
které do rozlezlých koutů
geologických tváří zemské hmoty
hlučně řvou rozkazy
a konají jak hlásá slovo královo.

Dělají tak proto,
že si chtějí udržet postavení
a hlavu na jednom místě.

A někdy je nedobro
k dobru těch,
co Vám drží
dýku pod krkem.

Robinsonský život

Příběhy psal prsty,
vrýval je nehty
do kamenné zdi.

Ohříval jídlo
když jej dal na slunce,
někdy připalovalo.

Oblékal se do
smítek prachu,
tenká vrstva skrývala
jeho nahé tělo.

Oblečený v prachu
při chůzi vířil,
nosil klobouk z
kokosového ořechu.

Rád poslouchal písně
moří a symfonie bouří.

Někdy se smál
s delfíny,
při koupání.

Miloval ranní vstávání,
přikrytý kožichem,
památkou z normálního života.

Spal v domě z kamene,
četl příběhy, které
do něj zapsal.

To, že ho život zavál
na ostrov nikoho
a vyplavil mu vzpomínky,
to nebyla jeho chyba.

I když byl tulákem,
robinsonský život
mu nevadil.

Co jiného mu zbývalo
než dožít...

Vojáci vět

Formuluji slova,
řadím je do řady,
vháním na papír,
vojáky vět.

Rozdávám vykřičníky,
dlouhé meče,
aby se mým slovům
nikdo neubráníl,
aby se lekl,
jak důrazně je vysílám
do cizích uší.

Tam se rozlezou
a zabrání svojí
absurditou
k obraně.

Můj nepřítel
váhavě zkroutí
meč do otazníku.

?

A já
to potvrdím
pěticí pozvednutých mečů
svých statečných vojáků.

!!!!

Lidské dary

Zapletl jsem ti do vlasů
sponu z lidské kosti,
je krásně vyřezaná,
bude tvou chloubou.

Oblékl jsem tě do lidské kůže,
sluší ti, moc,
jak se v ní cítíš,
jak se cítíš v cizí kůži.

Obul jsem tě do střevíčků,
jsou sešité z lidských
měkkých nehtů.

Navlékl jsem ti prsten,
dětskou kůstku.

Miluješ mě,
máš ráda mé extrémny
hraničící s normálností,
mé lidské dary...